

Výlet za prvním ptákem

Když začalo slunce zapadat, stála už na pláži. Bála se, i když Burákovi řekla, že strach mít nebude. Báł by se přece každý! V ruce žmoulala zub a přemýšlela, jestli to zkusí. Co když se opravdu dostane někam jinam a Burák tam nebude? Co když se pak nedokáže vrátit zpátky? Co když se jí tam něco stane? A co když se naopak nestane vůbec, ale vůbec nic?

Zase musela sebrat všechnu odvahu světa. Hluboce se nadechla, pak rozčilením zadržela dech, zavřela oči, zvedla zub proti slunci, a jak jím prošel paprsek – ryc šum bum, zablesklo se a najednou vedle ní známý hlas povídá:

„Tak tě u nás vítám!“

Ema měla stále zavřené oči a bála se i pohnout. Když však uslyšela Buráka, usmála se.

„U nás? Tak se to povedlo!“ zajásala a oči otevřela.

Stáli na stejné pláži, jen nad mořem kroužilo místo racků hejno velkých ptakoještěřů.

„Buráku, dívej!“ zašeptala.

„Jo, to je Ptery, vy mu říkáte pterodaktyl,“ řekl nevzrušeně Burák. „Těch se neboj, vypadaj trochu hroživě, ale loví hlavně ryby, neublíží ti... Aspoň ne teď, když jsi se mnou,“ pokýval hlavou na pozdrav směrem k ptakoještěrům, kteří mu odpověděli zakrákáním.

„Ti jsou neskuteční! Ten dlouhý zobák a ta křídla!“ vydechla Ema úžasem.

„To není zobák, je to čelist,“ zabručel Burák, jako kdyby žárlil, že ji může hejno nějakých létajících ptakoještěrů takhle nadchnout. Pteryho měl vlastně rád, ale vždyť to ani není dinosaurus!

„Cos teda chtěla vidět na vlastní oči?“ zeptal se.

„Jak je možný, že ptáci vznikli z dinosaurů? Ale už to asi vím! Asi se támhleti časem zmenšili a narostlo jim peří, ne?“ nespouštěla oči z pterodaktylů.

Burák si povzdechl a na okamžik si schoval hlavu do tlap.

„Nééé,“ zaúpěl. „Ptakoještěři nejsou dinosauri a velké vymírání nikdo z nich nepřežil. I oni byli moc velcí. Přestože dokázali doletět daleko, ani oni nakonec nenašli dostatek potravy. Pojď, ukážu ti, jak kdysi vypadali praptáci,“ řekl a vykročil od moře k obrovským stromům připomínajícím palmy.

„Apíku! Apíku!“ volal někam do prostoru mezi stromy. Chvíli se nic nedělo, ale pak najednou Emě kolem hlavy něco zasvištělo a na zemi před nimi přistálo podivné, asi půl metru dlouhé zvíře. Ani pták, ani dinosaurus, ani ještěr, ani savec. Jako by měl od každého něco... Ve velkém zobáku měl zuby, tělo pokryté peřím a roztahoval svá velká světlá křídla s tmavými okraji.

„Buráku, neřvi, plašíš mi tu večeři!“ zabručel podrážděně a odkryl ostrá zubiska.

„Promiň, ale chtěl jsem ti někoho ukázat, bude muset zase brzy pryč...“ omlouval se Burák a ukazoval na Emu.

„To je člověk,“ dodal, když viděl Apíkův nechápavý pohled.